

Ангел - Хранитель оплакує наші серця...

Є у нас, в Маренині, гора Вал - рідкісно красива. В основі цієї гори суцільний камінь, наче Самим Богом закладений фундамент під щось величне і вічне. То ж в 1570 році Богумилом (Єфімієм) Федоровичем Корецьким був тут заснований православний чоловічий монастир. Від нього, з часом, не залишилося каменя на камені. Історія його на сьогоднішній день не дуже відома. Але те, що ступивши ногою на цю гору, одразу відчуваєш внутрішнє наближення до Неба, до Бога - це факт. Тут витає дух молитви...

Старі люди розповідали, що наші далекі предки шапками своїми носили землю, насилаючи вал довкола монастиря, - настільки то було для них святе! Сьогодні ж - його розвертають плугами і бульдозером... Неподалік монастиря був і чернечий цвинтар, на якому аж до наших днів валялись поодинокі, витесані із суцільного каменю, напівзруйновані хрести. Люди перекидали їх з межі на межу, а потім взяли й поприймали геть, щоб не заважали орати городи. Та один-єдиний хрест дивом Господнім залишився цілим. Вчитель місцевої школи із свого городу трактором затяг його на смітник, що розташований при вході на Вал. Благо, проходили тудию одного разу якісь студенти, побачили той хрест, підняли його і поставили на високій точці гори. Нині хрест стоїть, обернений до сонця, як нагадування древніх: "Повергни истину - і вона воскресне".

Гора Вал цінна не лише з духовно-історичної, але й біологічної сторони. На ній ще ростуть десятки різних рослин, серед яких

і рідкісні. Наприклад, майже прямою південною стороною гори наче обліплена зелено-червонястими килимками, зітканими з молодила. І те, що ця незвичайна рослина росте саме тут (бо в селі більше ніде її нема) - не випадково, а символічно. Наукова назва роду рослини в перекладі з латинської означає "вічноживуча". Так само вічноживучою має бути і гора Вал над Случем, освячена не лише молитвами предків, але й зовсім недавно - чудотворною Почаївською іконою Божої Матері.

Поскілки місцева влада ставиться до цього байдуже, то, мабуть, пора уже на сторінках преси підняти питання про охорону цієї благословенної гори, про заборону на ній вирубки дерев, які ще де-не-де залишилися з північної сторони (не вирубувати їх тут треба, а насаджувати!), а також випасання коней і корів.

Пишу ці рядки, а в пам'яті раз-по-раз спалахують трагічні слова видатного богослова сучасності, американського ієромонаха Серафима (Роуза): "Тепер уже пізніше, ніж вам здається".

І тому насамкінець хотілося б процитувати фрагмент з проповіді відомого нині духовного цілителя, архімандрита Іоанна (Псково-Печерський монастир): "Тайна беззаконня сходить від сили в силу саме тому, що вкрай ослаб наш спротив їй, наше поняття про неї. Ми в своєму спокушенні забуваємо про Бога, забуваємо Небо, забуваємо вічність. На цьому ґрунті повного занурення людей в плотське життя розростається всепоглинаюча розпушта".

...А гуркіт бісівського шуму, що вривається в наші оселі з телевізійних екранів, оглушив, одурив всіх від малого до великого, втягнув всіх у пекельну круговерть, уярмив душі насиллям. І ми, не задумуючись, а значить добровільно, впускаємо в свої оселі телевізійних шаманів різного роду і вчимося у них, як скоріше і надійніше безповоротно загубити душу. Ланцюги, сковані із темряви зрадництва, стихійної гордості, брехні і самовпевненості, все міцніше опутують наші серця, зв'язують наш розум, наші руки, все наше єство. І ми стаємо неспроможними ні до чого доброго. І світлий Ангел-Хранитель стоїть віддалік, оплакуючи наші серця, що стали забавою бісів..."

Над горою Вал у високості часто кружляють великі і гарні сиві птахи. Може, то перевтілені душі далеких предків, котрі безмовно нагадують: "Ми тут жили колись, дзвонили у дзвони, творили молитву за рідну землю і за цілий світ. А ви зробили смітник там, де стояла наша обитель... Ви вивозите і звалюєте гній на місце святого вівтаря... Ви роздробили на частини наші хрести і поклали їх у фундаменти хлівів, а на наших могилах поставили стовпи електропередач..."

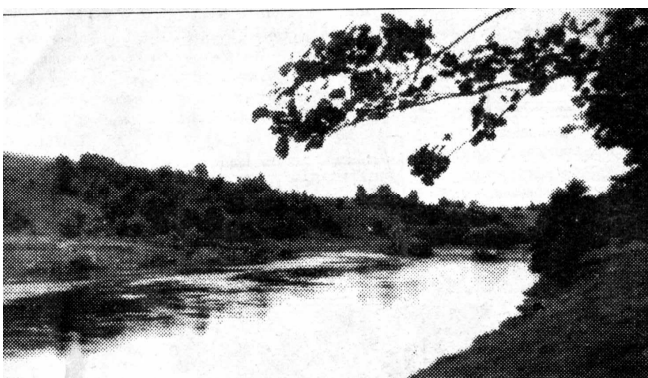
Найчастіше ми самі себе хвалимо, - ось, мовляв, які ми мученики, які ми святі і праведні, які щирі і щедрі!.. І не хочемо визнавати того, що часто ми буваємо розпиначами, буваємо боягузами та зрадниками, ненаситними та байдужими...

Ніякі хани, ніякі гітлерівці і більшовики не спроможні знищити нас так, як ми самі себе нищимо, нехтуючи предківськими могилами, які все-таки отверзнуться в день Суду і прийдеться віч-на-віч зустрітися з тими, по чій кістках ми топталися і продовжуємо топтатися, і навіть більше того - розсовуємо їх бульдозером...

Наше село (за свідченням продавців меблевих магазинів) є сьогодні чи не найбагатшим в районі.

Щоправда, не всі поголовно тут багаті, а ті, котрі грабують і спекулюють лісом. З тієї деревини, що за роки незалежності України була моїми односельцями вирізана і зпродана, можна було б збудувати не лише храм, а десятки добрячих монастирів. Думається: що заважає маренинцям побудувати хоча б каплицю на святій горі Вал? - в знак пошани до предків і в знак любові до прийдешніх поколінь... Заважає бездуховність. Люди зрідка ходять в малу і тісну церкву, побудовану ще в 1801 р. Ходять лише заради зовнішнього виконання християнських обрядів, по суті своїй являючись язичниками. Але дуже хочеться вірити і надіятись, що знайдуться в нашому краї добрі люди-християни, котрі рано чи пізно, але відродять на благословенному Валу православну обитель - для прославлення Імені Божого і для слави України.

Людмила ЛИТВИНЧУК, с. Маренин.

14 січня 1998 р.